Wijncrisis in het land van de wijn

Het tegenwoordige wijntekort in Frankrijk is slechts te wijten aan ongelukkige omstandigheden, welke maar één in de 30 jaar voorkomen.

In 1956 bevroren 80.000 ha wijngaard, welke steeds goede wijn voortbrachten. Verschillende jaren zijn nodig om dit verlies in te halen. Hetzelfde jaar leden 120.000 ha min of meer van de vorst.

In 1957 werden de in 1956 aan de vorst ontsnapte wijnvelden aangevallen door een andere vijand: de meeldauw, welke dat jaar een sterke bondgenoot vond in de buitengewone seizoensnatheid.

De meeldauw is één der ernstigste wijnstokziekten. Hij is de schuld van de zogenaamde verroeste bladen. Elke roestvlek bestaat uit ontelbare kleine paddestoeltjes, welke de druif belet te rijpen.

De meeldauw wordt bestreden met Sulfatage: d.w.z. men bespuit de wijnstok met een vitrioloplossing. In 1956 en 1957 brachten dus algemeen deficitaire oogsten. Daarom kon De Nieuwe Limburger van 15 maart 1958 schrijven, dat de Fransman zijn wijn op de bon zou moeten kopen, indien de oogst 1958 geen redding bracht!

Dank zij de import

Volgens een officieel bericht van enige dagen geleden kan men echter met een redelijke hoop de wijnoogst tegemoet zien. Ondanks enkele flinke hagelbuien, welke plaatselijk flinke schade aanrichten. Er zijn streken waar de wijngaarden 80 tot 100 procent zijn verhageld. Indien de hemel van hen verder bombarderen der wijnstaarden afziet, is de overbruggingsvoorraad, dank zij de import, voldoende om te mogen hopen op een normale kwantiteit goede tafelwijn in 1958.

Het druivenseizoen is intussen al begonnen. Honderden druivenplukkers zijn bezig met het plukken van de witte tafeldruif, de Chasselas. Andere jaren schalde haar lied over de lage druivenvelden en weerkaatsten de wijnbergen haar vrolijke, jonge lach.

Maar toen wij door de wijnvelden trokken was er geen gezang en de bergen bleven betrekkelijk stil. „It's felt trop chaud pour chanter — het is te heet om te zingen", zeggen de plukkers. Al weken was de zon van lood. In de ganse omtrek was nog één groen grassprietje te vinden. De rivier, de Garonne, liet grote plakken zand en kiezel zien. De vijvers stonden droog, de vissen lagen te vergaan op het gedroogde moeras. De kraan van de waterleiding liet slechts een dun straaltje bruinachtig

HET VERKEERSPLEIN:

Hoe dient een verkeersplein bereden te worden?

Dit vraagstuk heeft twee kanten: Formeel juridisch wordt de ringvormige rijbaan van een verkeersplein bijkans een beslissing van de Hoge Raad, beschouwd als één weg.

Deze zienswijze houdt in, dat men op deze ringbaan „rechtuit" heet te rijden en dat men vanaf deze baan alleen naar RECHTS kan afslaan. De afslakkingen zijn dus „zijwegen naar rechts".

Volgens deze opvatting dient men dus steeds zoveel mogelijk de rechterzijde van de weg te houden; naar links mag worden uitgeweken om bijvoorbeeld een voorligger te passeren.

Verkeerstechnisch strookt deze opvatting met het doel van een verkeersplein; deze is namelijk een zo vlotte en zo veilig mogelijke afwikkeling van het verkeer, zo meent de ANWB.

Naar deze opvatting is het gewenst, dat het snelverkeer (afhankelijk van de breedte van de rijbaan) met z'n tweeën of drieën naast elkaar rijdt, om de afwijgende manoeuvres, die op een verkeersplein kunnen voorkomen, zo geleidelijk mogelijk te doen geschieden.

De juridische en de verkeerstechnische zienswijze zijn hier dus niet met elkaar in overeenstemming. De dagelijkse rijpraktijk laat echter gelukkig zien, dat men de verkeerslike functie van het verkeersplein volledig inziet.

Wat het AANGEVEN VAN RICHTING betreft meent de ANWB, dat dit alleen dient te geschieden vanneer men het plein gaat verlaten, dus niet bij het oprijden van het plein.

In dit laatste geval kan men immers slechts oënrichting volgen.

De Fransen zijn op het nippertje ontsnapt aan de wijnrantsoenering!

Wat is een Franse maaltijd zonder wijn? Niets! De Fransman zegt: Un repas sans vin, est comme un jour sans soleil — een etentje zonder wijn is als een dag zonder zon! Wij zeggen: Een Fransman zonder wijn, wordt een ontevreden mens! En een ontevreden mens....!

Dat heeft de regering ook heel goed begrepen en om niet te hoeven over te gaan tot rantsoenering, een zeer onpopulaire maatregel, heeft zij miljoenen hectoliters wijn geïmporteerd.

Nieuwe wijnoogst staat in Frankrijk voor de deur

vocht door van 7 tot 9 uur 's morgens en van 6 tot 8 uur 's avonds.

Al lang smachtte de wijnboer naar regenwater, dat niet gekomen is en dat de wijndruiven had moeten doen zwellen. Doch al zijn de druiven dan niet gezwollen tot de door de wijnbouwer gehoopte dikte, de zon heeft daarentegen gezorgd voor een hoog sulker- en alcoholgehalte.

Er zijn nog maar weinig boeren, die hun wijn zelf maken. De meesten brengen de druiven direct van de wijngaard naar de coöperatieve wijnkelder, welke vele gemeenten rijk zijn.

Een gérant liet ons een paar weken geleden de lege cuves zien, waarvan er verschillende 60.000 liter wijn kunnen bevatten. Bij deelde hij ons mede, dat hij hoopte bijna al zijn cuves binnenkort te kunnen vullen.

Wijnboer moet strijden tegen verschillende vijanden

De grootste vijand

De vorst en de meeldauw hebben de twee laatste jaren ernstig geteisterd, dat de Franse wijnbouw niet meer te tijden had van zijn meest hardnekkige vijands: de overproduktie. De overproduktie veroorzaakt een sliert van rampzalige gevolgen en de wijnboer staat er vrijwel machteloos tegenover.

Bij overproduktie blijft de wijn in de kelder liggen, de koers daalt, de wijnbouwer werkt met groot verlies; velen voelen zich bedreigd door de armoede, een armoede, welke moeilijk is te aanvaarden omdat zij feitelijk voortkomt uit de overvloed.

De staat heeft lang naar middelen tegen deze kwaal gezocht.

De soldaten ontvingen een groter wijnrantsoen . . . waartegen zij niets wisten in te brengen! Armlastigen kregen ook de kans zonder zorg van hun dagelijks wijntje te genieten. Omdat dit alles niet voldoende was, werden ook meer drastische maatregelen tegen de overproduktie genomen. Om de al te grote prijsdaling te stoppen, werd de oogst in de kelders geblokkeerd en slechts met kleine hoeveelheden op de markt gebracht.

Doch bij massale overproduktie kunnen al deze voorzorgen niet de wijn verwerken welke de oververzadigde verbruikers niet opkunnen.

Men ging over tot wijnvernietiging door distillatie. Van 1930 tot 1955 werd den zo ieder jaar 5 miljoen hectoliters vernietigd. Deze distillatie heeft de staat 50 miljard franken gekost! De staat weet echter niet wat hij met al deze alcohol moet doen!

Ware het niet onecrbiedig tegenover de Franse staat, dan zouden we deze dwaze, kostbare operatie, gewoonweg gekkenwerk noemen!!

Gelukkig heeft men eindelijk begrepen, dat men op een meer effectievere manier voorgoed een einde moet leren te maken aan de zo gevreesde overproduktie. Vooral ook omdat in Frankrijk 150.000 ha grond volgeplant staan met wijnstokken welke, wijn leveren van minder goede, zo niet slechte kwaliteit. 150.000 ha: dat wil zegen ieder jaar ongeveer 6 miljoen hectoliter slechte wijn. Deze 6 miljoen hectoliters zijn het quantum dat gedurende de normale jaren voor overproduktie zorgt.

Volgens een wet van de 30e sept. 1953 zullen de 150.000 ha minder goede wijn voortbrengende stokken uitgerooid moeten worden. In de plaats daarvan kunnen andere produkten komen, waarmede de Franse economie beter gediend is.

Door de toepassing van deze wet zal meer plaats komen op de wijnmarkt en de kwaliteit van de Franse wijn zal er in het algemeen op vooruitgaan.

Om het vrijwillig uitrotten aan te moedigen, geeft de staat een gemiddelde premie van 250.000 franks (ongeveer 2300 gulden) per ha. In sommige gevallen ligt deze premie een stuk hoger!

Tot nu toe zijn al aanvragen binnengekomen voor 120.000 ha, terwijl 80.000 ha reeds uitgerooi zijn met een oprengst van 3 miljoen hectoliter wijn.

Het uitrottingsplan heeft de belastingbetaler al 20 miljard franks gekost. In alle geval is het beter deze onkosten één as voor goed te maken, dan ieder jaar 10 miljard uit te trekken voor distillatie.

Natuurlijk wordt de toepassing van de wet tegen de overproduktie gehandicapt door de tekorten van 1956 en 1957. Voorlopig heeft men de uitrotting dan ook moeten stopzetten, totdat de wijnstaand weer normaal is.

Over weerden dagen zullen we weten in hoeverre de „oogst-1958" de achterstand heeft ingehaald.....

Onvolledig

„Het ziet er niet te best uit, jongeman", zei de doktor op de G.G.D. „Hoe komt U en erbij om uit 't venster te springen?" — „Het was allemaal om Gisela", steunde hij met zwakke stem, „omdat ze mij bedrogen heeft". — „Maar, om een meisje springt men toch niet uit een raam?" vroeg de arts. — „Neen", zei de jongen, „maar wel voor haar vader....."

OUDE KUNSTAMBACHTEN in het land van Willem Tell

In Appenzell woont de vader der „Schwyzerlimode"

Kunstzin en fijnzinnigheid zijn de kenmerken van de „Schwijzerlimode".

Appenzell is een naam die klinkt als een klok. Men heeft er een betoverend gezicht op de omringende bergen van het Appenzellerland: de streek van de folkloristische kledderdracht en diep ingewortelde volksgebruiken. Appenzell is de parel aan de kroon van de Zuitserse bondsstaat en de Appenzeller is een van de eerste voorvechters geweest van sinds eeuwen geroemde vrijheidsdrang die de ingesetenen van het land van Willem Tell bezielt.

Een Appenzeller houdt in de regel streng aan de eeuwenoude gebruiken. En zelfs de vooroudelijke ambachten worden er nog steeds met dezelfde stiptheid en liefde beoefend als voorheen. Jean Baptist Faesler, de kopersmid is er een kenschetsend voorbeeld van.

Wij ontdekten „Vater Faesler" toen wij de smalle straatjes van het schilderachtige stadje doorkruisten. Zijn „atelier" bevond zich op het gelijkvloers van een der mooie typische Appenzellerhuizen, met hun overoorspronkelijke en veelkleurige gevels. Boven de ingangsdeur las men volgend opschrift in prachtige ineengestrengelde letters: „Zadelmakerij en artikelen voor koetsenders".

In de deuromlijsting bengeide een koekoeksklokje van grote afmetingen in gesneden koper. Kunstige luifgemeden en versierd met ledderen riemen en verschillende kleuren, vormde zij een uithangbord, dat men zich welicht niet oorspronkelijker en doeltreffender kan voorstellen.

Langs een smalle oude trap bereikten we het atelier van de kunstenaar Jean Baptist Faesler. Men moet teruggaan tot de zestiende eeuw om zich dergelijke werkplaats voor te stellen, zo oorspronkelijk van inrichting en zo vol van rustige stilte. In dit vertrek werkte Vater Faesler" met drie zijner zonen. In een vrolijke tintteling, waarin duizend lichtjes fikkerden, lagen de produkten van hun handenarbeid te lokken: gespen van alle aard en halsbanden met motieven van een zeldzame bevalligheid, baissoen en schoenversieringen voor de oorspronkelijke Appenzellerkledderdracht. „Vater Faesler" blaast de oude Zuitserse volkskunst nieuw leven in.

Vernieuwing

Duizenden tekeningen griffen vader Faesler en zijn zonen reeds met de zwaarverstelde pen op geelkoperen plaat. Teikens weer schiepen zij nieuwe onderwerpen en tekeningen, hetzij voor sieraden, voor koeien-halsbanden, waaraan de grote bellen bevestigd zijn en die zulke welluidende klank verwekken, duizendmaal weerkaatst tegen de rotswanden, hetzij kunstige steetekeningen op borstgespelden en halssnoeren. Bijzonder in trek zijn de laatste vindingen van de oude Faesler nl. de horoscopische figuren die getuigen van een grote vindingrijkheid en oorspronkelijkheid.

Ogenschijnlijk is het handwerk eenvoudig. Na de tekening wordt de plaat met lange staalharen bewerkt en de figuren ingegrift. Maar het vereist telkens een grote vaardigheid en vindingrijkheid. Zelden treffen wij een zo uiteenlopende verzameling van motieven aan.

Jean Baptist Faesler is een der eersten geweest, die de vernieuwing bracht in een oude volkskunst. Hij werd de bezielende van een heel bijzondere nijverheid, die thans in trek is tengevolge van de hoge vlucht van het toerisme nl. de „Schwyzerlimode". Hoezeer Faesler's handenarbeid wordt geroemd blijkt wel uit het feit, dat de echtgenote van de Hertog van Windsor een der eersten was die de sportriemen draagt, vervaardigd door de Zwitserse kunstenaar.

De „Schwyzerlimode" is een produkt van oude kunstambachtelijke gelegenheden, gepaard aan vernieuwende en schoonheidsgeest, die tevens de uitstraling is van de schone tradities die het Appenzellerland bevendig en aantrekkelijk maken.

Prachtig versierde halsbanden met een grote klok tooien straks de koeien wanneer zij voor zes maanden naar de Alpenweiden trekken.

Presidenten krijgen nu pensioen

Presidentschap in Ver. St. kost meer dan het inbrengt

President zijn van de U.S.A. is geen pretje. Het salaris is niet toereikend. Vele presidenten van de Verenigde Staten verloren tijdens hun presidentschap hun persoonlijk fortuin, zoals onder andere Thomas Jefferson, die tenslotte moesten worden. In de plaats daarvan kunnen andere produkten komen, waarmede de Franse economie beter gediend is.

DRIE SECRETARISSEN NODIG

Door de toepassing van deze wet zal meer plaats komen op de wijnmarkt en de kwaliteit van de Franse wijn zal er in het algemeen op vooruitgaan.

Om het vrijwillig uitrotten aan te moedigen, geeft de staat een gemiddelde premie van 250.000 franks (ongeveer 2300 gulden) per ha. In sommige gevallen ligt deze premie een stuk hoger!

Tot nu toe zijn al aanvragen binnengekomen voor 120.000 ha, terwijl 80.000 ha reeds uitgerooi zijn met een oprengst van 3 miljoen hectoliter wijn.

Het uitrottingsplan heeft de belastingbetaler al 20 miljard franks gekost. In alle geval is het beter deze onkosten één as voor goed te maken, dan ieder jaar 10 miljard uit te trekken voor distillatie.

Natuurlijk wordt de toepassing van de wet tegen de overproduktie gehandicapt door de tekorten van 1956 en 1957. Voorlopig heeft men de uitrotting dan ook moeten stopzetten, totdat de wijnstaand weer normaal is.

Over weerden dagen zullen we weten in hoeverre de „oogst-1958" de achterstand heeft ingehaald.....

Onvolledig

„Het ziet er niet te best uit, jongeman", zei de doktor op de G.G.D. „Hoe komt U en erbij om uit 't venster te springen?" — „Het was allemaal om Gisela", steunde hij met zwakke stem, „omdat ze mij bedrogen heeft". — „Maar, om een meisje springt men toch niet uit een raam?" vroeg de arts. — „Neen", zei de jongen, „maar wel voor haar vader....."

DRIE SECRETARISSEN NODIG HEEFT OM DE BRIEFSCHRIJVERS TE BEANTWOORDEN.

OOK WEDUWENPENSIOEN

De schatkist wordt er nauwelijks door belast, want alleen de 83-jarige Herbert Hoover, de 31-ste president, en Harry Truman, de 33-ste, zijn gegadigden. De oude Hoover luichte dezer dagen de wet toe. Hij zei: „Geen enkele president kan tijdens zijn ambtsperiode een dollar wegleggen voor z'n oude dag. Persoonlijk heb ik het pensioen niet nodig. Mijn ouders lieten me een degelijk vak leren. Ik werd mijningenieur in een tijd toen de belastingen de roem nog niet wegschepten. Vóór ik president werd bezat ik al wat spaarpenningen. Het pensioen wil ik besteden om er liefdadige en nuttige instellingen mee te ondersteunen".

Harry Truman had geen enkel commentaar. Hij heeft een zeer aantrekkelijke erfenis gekregen. Voor dien zei hij lachend: „Ik kom niets te kort. Als oud-officier krijg ik maandelijks een pensioen van honderd dollar".

De Amerikaanse pers heeft lange tijd een stevige campagne gevoerd voor het uitbetalen van een presidentspensioen. De bladen haal den daarbij ook het voorbeeld aan van Grant, die acht jaar president werd en tenslotte arm stierf zonder één dollar achter te laten.

Eisenhouwer, die straks ook pensioen zal krijgen, heeft weinig persoonlijk fortuin, wel pensioen als oud-officier.

De weduwen van de vroegere presidenten zijn in de nieuwe wet evenmin vergeten. Ze krijgen voortaan 40.000 gulden per jaar. Ook in deze sector zijn er maar twee candidaten: Mrs. Roosevelt en mrs. Wilson.

Zij zullen dus niet de geldzorgen kennen, die destijds mrs. Theodore Roosevelt en mrs. Lincoln hebben meegemaakt. Beide vrouwen bleven na het overlijden van hun man achter zonder middelen van bestaan en moesten van de ene maand in de andere leven.

Expositie in het v. Abbe-museum

Het Van Abbe Museum te Eindhoven heeft voor het nieuwe seizoen (oktober tot juli) een tiental exposities op het programma staan. Van 14 oktober tot 22 november wordt een verzameling keramiek geëxposeerd, waarbij een „pottenbakker verschillende technieken zal demonstreren. In samenwerking met het museum te Bern volgt een expositie van werken van de Franse schilder Jean Bazaine. Vervolgens worden schetsen, tekeningen en maquettes van de architect G. Rietveld ten toon gesteld. Op 21 februari wordt een expositie van tapisserieën, gouaches en schilderijen van Jean Lurçat geopend. Tijdens de duur dezer tentoonstelling zal aan een weefgetouw in een der zalen van het museum het maken van gobelins worden gedemonstreerd. Het programma omvat voorts een representatieve tentoonstelling van werken van Le Fauconnier, de eerste van die aard in Nederland, alsmede een expositie van schilderijen en tekeningen van Isaac Israels.

Tocht onder het ijs van de Noordpool

Twee Amerikaanse duikboten hebben, zoals men reeds heeft kunnen lezen, baanbrekend werk verricht voor het vervoer van goederen van Europa naar de Stille Oceaan via de Noordpool. Kort na elkaar zijn de twee door atoomenergie aangedreven onderseeboten „Nautilus" en „Skate" onder het ijs van de Noordpool doorgevaren. De Nautilus passeerde de Pool op zijn reis van Hawai naar Engeland op 3 augustus. Acht dagen later kwam de Skate onder de Pool aan.

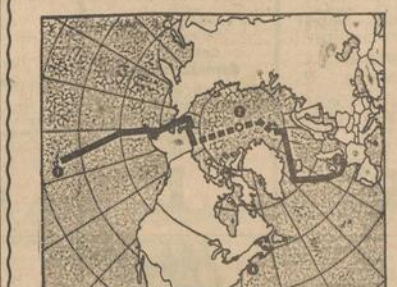

De Nautilus vertrekt van Pearl Harbor, Hawai, op haar reis naar Engeland via de Noordpool.

De Skate doorklieft de Atlantische Oceaan kort na haar vertrek uit London, Connecticut.

...spje in de machinekamer van de Nautilus

Limburgers als emigranten

Dr. C. WOUTERS, Limburgse Australiër, spreekt elf talen

Volksdans is zijn hobby

(Van onze correspondent in Australië)

Eigenlijk heb ik dr. C. Wouters moeten teleurstellen; hij spreekt elf talen en vroeg mij: „Kun je nog horen dat ik een Limburger ben ?"

Die vraag heb ik beslist bevestigend moeten beantwoorden.

„Vreemd", zei hij daarop: „als ik hier les geef, dan zegt men zo dikwijls dat ik helemaal geen accent heb".

Maar heus, dr. Wouters is nog steeds Limburger in z'n uitspraak. En in z'n gedragingen ....

Mr. Wouters is een bekende figuur in Australië; in het bijzonder in een wijde kring rond Sydney. Dat heeft hij te danken aan zijn veelzijdig optreden. Laat ik hem eerst even mogen introduceren; hij is afkomstig uit Meerssen, Sittard en Heerlen. Het klinkt mogelijk wat vreemd, doch ter verklaring diene dat de vader van dr. Wouters stationschef was en in genoemde plaatsen „zijn" stations heeft gehad.

Na zijn opleiding „thuis" studeerde dr. Wouters in Italië en in Frankrijk, behaalde zijn doctorsgraad.

Talen hebben mij altijd erg aangetrokken", zo vertelt hij me.

Geen wonder dat hij solliciteerde, toen een Engelse organisatie op gebied van talenstudie iemand vroeg om de dialecten in de gebieden van de Stille Zuidzee te bestuderen. Hij kreeg de benoeming en twee jaar was hij met genoemde studie en het maken van zijn rapporten bezig.

Hij had toen gelegenheid met Australië kennis te maken door zijn verblijf in Canberra en later kreeg hij een benoeming bij de vertalingsafdeling voor wetenschappelijk onderzoek aan de universiteit in Sydney.

WAT HIJ SPREEKT....

De talen welke door dr. Wouters worden beheerst zijn: Frans, Duits, Engels, Italiaans, Spaans, Portugees en Russisch, Pools, Hongaars, Tsjechisch, en zijn vaderlandse taal. Met Limburgse accent....

Van zijn taalenkennis kan dr. Wouters gebruik maken om de emigranten van evenzovele landen de Engelse taal te leren in de speciale cursussen, welke vanwege het Australische gouvernement worden gehouden.

Hij is na een verblijf van elf jaar in Australië — genaturaliseerd, doch is toch Nederlander in hart en nieren. En Limburger ook! Dat merk je aan zijn gedragingen; de liefde voor een glaasje bier kan echter evengoed Australisch zijn....Maar hij is een gezellige prater, die vooral van gezelligheid houdt.

Dr. Wouters heeft zitting in, om 'n vertaling te gebruiken: „Organisatie van goede boren", een Australische organisatie welke zich uitermate beijverd om de emigranten te helpen zich „thuis" te voelen in het nieuwe land.

Zeer bijzonder heeft hij zich de laatste jaren ingespannen om enkele onbillijkheden en beperkingen die er voor genaturaliseerde Australiërs waren, weg te nemen, waarvoor ook het Nederlandse emigrantenblad De Nieuwe Wereld" zich beijverde. Het werd met succes bekroond.

EN VOLKSDANS....

Een andere aktiviteit van dr. Wouters betreft zijn werk in de Nederlandse volksdansgroep.

„Ze mogen me een beetje raar vinden, doch ik hou me eenmaal van onze volksdansen", zei dr. Wouters tegen mij.

Het is helemaal niet raar, integendeel, er wordt vooral ook ten behoeve van de wat men noemt „assimilatie" van Nederlanders met Australiërs op die wijze veel goeds bereikt. De volksdansgroep — waarin ook verschillende Limburgse jongeren zijn opgenomen — treedt regelmatig op in allerlei soorten bijeenkomsten, in het bijzonder die welke met het emigrantenleven in Australië te maken hebben. Van dat alles zou men dr. Wouters „de ziel" kunnen noemen.

Landgenoten in moeilijkheden doen zelden tevergeefs een beroep op zijn hulp en belangstelling. Door dit alles is hij in het Nederlandse leven in en rond Sydney een centrale figuur geworden, die veel van zijn vrije tijd geeft aan het algemeen belang bijzonder van de emigrant.

Geen romantiek !

„Ik houd het niet meer uit bij deze man", klaagde een jonge vrouw bij haar advocaat met wie ze een scheidingsmogelijkheid kwam bespreken. „Hij heeft niet het minste begrip van romantiek. Gisteravond bijvoorbeeld, toen hij naar huis kwam, ging ik hem tegemoet met een rood tuintje in lippen. En wat zei hij: Om Gods wil, je hebt toch niet het vaasje ingeslikt!".